Paul DiFilippo

Sestřičky babylónské

(Babylon Sisters)

1. Poslední kapitola

My čtyři - rozhraní Babylonu, sestry a já - jsme se vybalili z šesti skrytých planckovských dimenzí, sklouzli asi tak světelný rok podél struny a vypadli do známého čtyřrozměrného riemannovského časoprostoru.

„Svatý Motene," uklouzlo mi.

„To sedí," přitakala Jezzie.

„Přesně tak," přidala se Judy.

Tak pravily sestry a zmlkly. Odříznuté od Pichu byly ztracené jako poloviny přeseknutého hada.

Eso, semiautonomní rozhraní Babylonu, si nás chladně změřil. „Doufáme, že se o této cestě nebudete šířit. Mělo by to pro vás nepříjemné následky."

S tím mrazivým varováním Eso přešel k uším řídicího pultu a zapískal kurs zpátky na Babylon, vzdálený jediný skok a pak hodinu na iontový pohon.

Prolétli jsme vesmírem, pak hustou polévkou atmosféry, všichni zamyšlení a mlčenliví.

Pod babylonským dómem Eso hned pookřál a s ním i sestry, protože se napichly.

„Rezervaci teď čeká pěkných pár překvapení," pravil tajemně Eso a pospíšil plnit další úkol svého pána.

Já a sestry jsme vyrazili domů.

Ve společném nornízdě se Judy a Jezzie hned ztratily, takže jsem zůstal sám. V životě jsem si nepřipadal tak popletený. Dlouho jsem seděl a snažil se všechno poskládat do soudržného příběhu. Pak jsem skoro bez přemýšlení začal psát:

Napřed jsem zabil diplomata...

2. Vložka číslo jedna

„Hej, Sandy, co to s tou zdí vyvádíš?“ zeptala se Jezzie.

„No jo,“ přidala se Judy. „Patláš nám na naše krásný čistý stěny graffiti.“

Vsedě na bobku jsem zvedl hlavu k oběma ženám. I po tolika měsících v jedné domácnosti jsem je poznal jen podle cucfleku, který měla Judy na krku.

Ruku s uhlem, zakoupeným před měsícem ve výtvarných potřebách, jsem spustil do klína. Snažil jsem se sebrat všechnu důstojnost, kterou mi ty dvě ještě nechaly.

„Nečmárám tady tagy a malůvky jako puberťáci zdola na Zahrady. Píšu. A protože v tomhle pitomém městě není papír, píšu na zeď.“

„Píšeš?“ zarazila se Judy.

„Aha,“ svitlo Jezzii. „To je dobře trhlý. A co vlastně ‘píšeš‘?“

„Jak jsem se sem dostal a co jsme právě prožili. Říkal jsem si, že si tak udělám pořádek v hlavě.“

„Hodně štěstí,“ popřála mi Judy.

"Víš, tyhle stěny to prostě sežerou,“ dodala Jezzie. „Podívej, první věta ti už zmizela.“

Podíval jsem se. A opravdu, stěna byla stejně jednotvárná jako metanový oceán za dómem.

„Tak to budu muset psát rychle.“ Obrátil jsem ke stěně s uhlem v ruce.

„Okamžik,“ zarazila mě Jezzie. „Nepatří k tomu ‘psaní‘ nějací čtenáři?“

„No, to asi...“

„Dej nám chviličku,“ dodala Judy, „a my se naučíme číst.“ Zasmál jsem se, krapet hořce. Měl jsem strach. „Víc vaší pomoci už určitě nepotřebuju.“

„Ale no tak.“

„Zachránily jsme tě před nudou.“

Unaveně jsem zakroutil hlavou. Věděl jsem, že sestřičky si udělají, co chtějí, a já na tom .nic nezměním. Tak jsem čekal, dokud byly na Pichu.

„Můžeš.“

„Už to umíme.“

Přiložil jsem kreslířský uhel k bílé stěně a znovu napsal první větu.

3. Let do Babylonu

Napřed jsem zabil diplomata.

Určitě hledal mého otce, ale v jeho knihovně narazil na mě a uviděl všechno, co jsem si tam prohlížel. Obrazy na všech klenutých stěnách hypertextové komnaty si nemohl s ničím splést; slova a obrázky a klipy v množství vzájemně překrytých oken. A když viděl, co si prohlížím, nemohl jsem mu dovolit, aby to komukoli řekl.

Myslím, že jsem ho nechtěl zabít. Ale jak tam tak stál a civěl na mě, ztratil jsem hlavu. Poslepu jsem zalovil na stolku za stimušákem a nahmátl něco tvrdého a těžkého jako láhev. Sevřel jsem to, vyskočil a udeřil.

Diplomat ležel na podlaze, lebku ze strany promáčknutou do negativu sošky, kterou jsem svíral v ruce. Celou minutu jsem si kus bronzu nechápavě prohlížel, než jsem v něm poznal podobu Motena Zakladatele, jehož tvář jsem vídal denně už v jeslích.

Tehdy jsem pochopil, že musím utéct.

Roztočené obrazy všude po stěnách mi řekly, kam se dát.

Vyrazil jsem z HT komnaty a rozběhl se po prázdných chodbách rodinného sídla. Otec byl na cestě ve službách Rezervace a vzal si většinu domovního služebnictva. Všem ostatním otrokům jsem dal ráno na den volno a vypnul jsem užituchy. Jenom tehdy jsem se odvážil pustit si přísně zakázaná data, nad nimiž mě diplomat přistihl. (Jak jsem ty dataschránky získal, nebudu raději vůbec popisovat.)

Pitomec jeden vlezlá! nadával jsem vetřelci, když jsem utíkal po mramoru a kobercích. Kvůli němu se musím vzdát jediného života, jaký jsem kdy poznal.

Vzápětí mě ale napadlo, jestli to nebyla jen dlouho očekávaná poslední kapka. O útěku jsem přeci snil tak dlouho...

Když jsem seběhl do haly, zpoza tapiserie s výjevy z dějin Pravlasti vystoupil další neznámý. Ztuhl jsem jak solný sloup. U Motena, bydlím snad ve squatu?

Příchozí byl malý a divný, tvář měl kamennou.

„Seber velvyslanci pečeť," nařídil mi.

Čelist mi spadla až na prsa. „Cože? Jak jste se..."

„Nech otázek, nemáš čas. Prostě udělej, co ti říkám."

Za rozvlněnou tapiserií bylo slyšet zvuky. Tlumený ženský smích? Podíval jsem se kousek nad podlahu, protože gobelín nedosahoval až k zemi, a uviděl jsem...

Dva páry kopyt? Ano, a jeden pár chlupatých bosých nohou.

Otočil jsem se zpátky na mužíka. Hned mě přešla chuť se hádat. Vymáčkl jsem ze sebe něco mezi zavrčením a vzlykem a pak jsem se rozběhl zpátky.

Krev na podlaze se už začala srážet. Sáhl jsem diplomatovi pod sako a vytáhl jeho pečeť. Měla tvar ležícího červeného draka a visela na tenkém zlatém řetízku. (Moje pečeť vypadá jako proděravěná stříbrná mince na koženém řemínku.) Přetrhl jsem řetízek a strčil si pečeť do kapsy.

V hale mě už nijak nepřekvapilo, že se za tapiserií nikdo neskrývá a nezvaní hosté zmizeli.

Ze dveří jsem vylétl rovnou do kluzáku s pohonem na pátou sílu. A pak jsem byl na kosmoportu, ani nevím jak.

Když mě celník požádal o otisk pečeti, zaváhal jsem.

Moje pečeť kromě dalších údajů obsahovala mé jméno (Udo), příjmení po matce (von Anglen), určení soustavy-planety-kontinentu-genetické skupiny-rodu (cé dé čtyři sedm jedna devět nula nula tři osm tečka emma pět delta modrá šest dva tibetská mísa) a příjmení po otci (Sandyx). Kdybych tady pečeť orazil, nechal bych za sebou stopu vychcanou do sněhu.

„No, radši bych..."

Celník pokrčil rameny. „To je na vás. Ale v tom případě se nemůžete vrátit. Zpátky vás nepustí."

Věděl jsem to. Ale ještě jsem si nedokázal představit, co to znamená.

Když jsem prošel branou, spadla ze mě tíha, o níž jsem dosud vůbec nevěděl. Zbavil jsem se Uda (křestní jméno mělo vyjádřit mé nadějné vyhlídky), přišel jsem o von Anglena (zátěž z matčiny rodiny), vysmekl jsem se zpod cé dé a tak dále (počítačem zakódovaná sekvence, která mě zasadila do zatuhlé sítě Rezervace) a hned jsem zapomněl Sandyxe (veliký otcovský dluh).

Zbyla mi jen přezdívka Sandy. A tu jsem ani neměl na pečeti.

Heisenbergovský člun na Babylon nebylo těžké najít. Stačilo se držet nejpestřejší snůšky cestujících.

Chtěl jsem zaplatit pečetí, ale pilot ji odmítl.

„Máš volňásek, chlapče. Platí Babylon. Teď mazej dovnitř, dodržuju jízdní řád."

Skončil jsem na sedadle vedle člověka, který stál ve frontě přede mnou. Hádal jsem, že je člověk, ale byl předělaný, aby vypadal jako mýval z Pravlasti včetně brýlí kolem očí, fousů, srsti a ocasu.

Poprvé v životě jsem viděl skutečného předěla. Myslel jsem si, že tajné studium mě s existencí podobných lidí dostatečně smířilo, ale mýlil jsem se. Byl jsem zároveň vystrašený, nadšený a neschopný slova.

„První let z planety?" zeptal se mě předěl.

Přikývl jsem.

„Nenervujte se. Víte, co se říká: 'Když jste tady, jste všude'."

Chápal jsem, k čemu můj nový známý míří. Všechny body v našem vesmíru jsou stejné, ale jedinečné: Místo je výmysl, tradiční atribut hmoty; který epistemologický pohon soustředěním kvantové neurčitosti v ose riemanriovských prostorových rozměrů objektu snadno změní. Ten objev leží v základech vesmíru, v němž všichni žijeme.

Lidský rozum to ale od přírody odmítá přijmout.

Okamžitý přesun vám může pěkně pocuchat nervy.

Za necelých devadesát minut jsem se z důvěrně známého rodného města (na staré dobré Planetární hmotě 5 u Rezervačního slunce 47190038) přemístil na orbitu úžasného plynového obra, vymalovaného mraky jako škrobový přebal hodně staré knížky.

S konvenčním pohonem loď klesla do metano-dusíkové atmosféry jedné oběžnice, měsíce velkého jako půl Pravlasti. Prorazili jsme ča-

rodějnický lektvar rudo-oranžovo-žlutých polymerů a přistáli na pláni zmrzlého metanu.

„Babylon, vystupovat," zavolal pilot.

Můj soused mě už opustil. Rozhlédl jsem se po vnitřku lodi. Nenašel jsem jediný skafandr a město pod bublinou leželo přinejmenším sto metrů daleko.

„Jak se tam dostaneme?" zeptal jsem se.

Pilot švihl šupinatým ocasem a zatáhl oči mžurkou. Podíval se na mě, jako bych byl ten nejpitomější nádiva, který se kdy vypravil do časoprostorového kontinua.

„Vem si vaťák," řekl pilot a ukázal rukou.

Otočil jsem se.

Ostatní pasažéři si navlékali organické matrace, které je obalily na cestu do města a na chvíli je proměnily v hroudy těsta bez tváře.

Zvedl se mi žaludek a ovládl mě naučený rezervační odpor k paživotu.

„Nemáte třeba, ehm, mechanický skafandr?"

„Ne," odsekl pilot. „Tak dělej, vymajzni. Dodržuju jízdní řád."

Pokoušel jsem se zvládnout nervozitu. „Ale jak přes to uvidím?"

„Napichneš se na oči vaťáku."

Musel j sem se zatvářit hodně hloupě, protože pilot hvízdl.

„Ty nemáš Pich? A jak tu chceš hergot fungovat? Vy pitomí antipéčka..." Pilot dál jen hudral, ale začal se hrabat v bílém biopolymerovém vejci, které vystoupilo ze stěny. Za chvíli vytáhl mechanický skafandr.

„Jestli pořád utíká tak, jako posledně, radši utíkej."

Utíkal jsem.

Bylo to jako můj osud.

V puchýři na povrchu dómu jsem prošel klasickou přechodovou komorou. V ní jsem si zrádný oblék rychle sundal. Pak j sem se podíval na vnitřní stěnu.

Vchod do Babylonu tvořil organický svěrač. Nenašel jsem žádné ovládání.

Protiklad mechanického a organického mi při mých omezených zkušenostech připadal jako hlavní rys Soustolení.

Kontrolka u vnějších dveří mi řekla, že před komorou čekají další příchozí. Netušil jsem, co si mám počít.

Váhavě jsem nakročil ke svěrači a položil ruku na jeho teplý povrch.

Snad v odpověď na moji životnost se roztáhl.

Vkročil jsem do Babylonu.

Hypertext mě na město nepřipravil ani zdaleka.

Bylo toho na mě moc.

Jako první jsem si všiml - pokud mám předstírat, že jsem dokázal vnímat oddělené dojmy - oblohy. Klenutý dóm vysoko nad hlavou byl strakatý: průsvitné pruhy střídaly rozsvícené, které společnými silami poskytovaly tolik světla, na kolik jsem byl zvyklý. Světlé pásy nezářily tak jasně, aby přes ně nebylo vidět nad dóm. Vypadalo to jako van Goghova noční můra

Příští útok na smysly přišel z přízemní úrovně.

Klikatá ulice, na níž jsem stanul, byla plná lidí.

Jenže nebyli.

Nebyli lidé. Všechno to byli jinoplanetní sophonti a předělové.

I když se na mě nikdo z nich nepodíval podruhé, z jejich počtů mě obcházely mdloby.

Mimozemšťané byli velicí tvorové podobní kudlankám a jacísi gumoví obojživelníci. Někteří připomínali hypotetické inteligentní dinosaury, kteří by se byli objevili na jiné ose vývoje Pravlasti. Další druh se vyznačoval dlouhým rypákem, z něhož trčely chrupavky. Ty prudce zatahovali a vydávali zvuk jako dětské pískací lízátko.

A lidé... když zrovna neměli ocas, měli štíty na páteři. Když neměřili přes dva metry, neměli ani metr. Když nebyli pomalovaní dvaceti barvami, světélkovali. A když neměli navíc končetiny a výrůstky, s největší pravděpodobností nějaké postrádali. A móda zahrnovala celé spektrum od úplné nahoty po mnohovrstevnaté róby.

Zíral jsem tam s pusou dokořán, až do mě někdo zezadu vrazil.

Otočil jsem se, připraven k obraně proti pronásledovatelům z Rezervace.

Ve svěrači přechodové komory, který jsem nechtě blokoval, kdosi zakopl. Rychle vstal, chvíli si mě měřil, jako by se se mnou snažil

spojit neverbálně, pak se nahlas omluvil: „Promiň, soustolníku,“ a odkvačil.

Chtěl jsem namítnout, že nejsem soustolník (ať už to mělo znamenat cokoli), ale muž se už ztratil v davu.

Uvědomil jsem si, že když tu budu stát dál, podobných nehod přibude, a rozhodl jsem se vyrazit do města. Netušil jsem, kam vlastně. Mé plány, narychlo sestavené v komnatě s mrtvolou, dál nesahaly.

Všechny směry pro mne měly stejnou cenu, vykročil jsem tedy z obvodové ulice na radiální cestu plnou chodců.

Po čtvrthodině planého zevlování (co je *tohle*, jak *tamto* funguje, co dělá *tamten s tamtou*), jsem si něčeho všiml.

Kdosi mě sledoval.

Žena.

A sotva jsem v moři kolemjdoucích našel její oči, doběhla mě a zastavila hned vedle.

4. Vložka číslo dvě

„Hele, už bylo načase začít o něčem zajímavým!“

„Jo, kde jsme my.“

„Doteď to byla dost nuda.“

„Ta nestravitelná expozice, jak ti všechno připadalo cizí.“

„Nemáš dojem, že se snažíš z naivity vytěžit víc, než text unese?“

„Měl jsi začít příletem na Babylon.“

„Jo, nikde jinde se nic zajímavýho neděje.“

Zkusil jsem nasadit znechucený výraz. „Na dvě holky, které se naučily číst před pár minutami, jste překvapivě zdatné literární kritičky.“

„Dobrý příběh...“

„...poznáme...“

„...v každém médiu.“

„Tak mě nechte pokračovat. Zkusím to zrychlit.“

„To bych ti radila.“

„Nebo přijdeš o jediné čtenáře.“

5. Sestry tělem i duší

Žena, na sobě prakticky jen řemínkové kalhotky, byla vyšší než já, a to nejsem nijak malý. (Díval jsem se jí na prsa ve výšce očí a musel jsem zaklonit hlavu.) Pěkný obličej měla pomalovaný modrými spirálami. I když měla bílou kůži jako já, na hlavě jí do všech stran trčelo černé afro.

Žena chvíli klidně nepostála, aby nepřekážela hustému pěšímu provozu, ale přesto se jeden či dva kolemjdoucí vznesli na pětisilovém postroji do vzduchu, aby nás přeletěli.

Od hladké keramické dlažby se ozýval ostrý klapot.

Podíval jsem se dolů.

Žena měla kopyta.

V půli lýtek jí hladká plet přecházela v koňské spěnky, pod nimiž vykukovala slonovinová kozí kopyta (inkrustovaná zlatem?).

Ztratil jsem řeč.

Žena na tom byla lépe.

„Máš divný hadry," prohlásila. „Jak se jmenuješ?"

Podíval jsem se, jak jsem oblečený.

„Sandy. A co je špatného na šedivé papírové kombinéze a novoprenových botách?"

„Víš, Sandy," pokračovala žena, „nemá to barvu ani šmrnc. Je to mrtvý."

Začínal jsem se rozpalovat. „Tak počkat, tohleto mi..."

Žena mi prostě skočila do řeči. „A nemáš Pich. Snažím se ti něco poslat už deset bloků, ale jseš zablokovanej."

„Pich, Pich," vyprsknul jsem. „Už mám toho vašeho napichování plné zuby! Co je ten váš Pich?"

Žena se vědoucně usmála. „Vsadím se, že jseš z Rezervace."

„Ježíši," ulevil jsem si a otočil jsem se k odchodu.

„Četla jsem o něm," řekla žena.

Obrátil jsem se zpátky k ní. „O kom? O kom teď sakra zas mluvíte?"

„Vy jste o něm začal."

Začínala mě z ní bolet hlava. Srovnal jsem si myšlenky a došlo mi, že může mluvit o jediném.

„Myslíte Ježíše?“

„Jasně. Četla jsem o něm celou knížku. Ale v první půlce se vůbec neobjeví. Mám dojem, že si to autor moc dobře nerozvrhnul, co ty?“

Musel jsem se usmát. „No jasně, vy jste to přečetla. Od začátku do konce.“

Žena se zamračila. „Ty mi nevěříš. Ale když nevíš nic o Pichu, asi to není tvoje chyba. Hele, něco ti ocituju.“

Na chvíli ztratila výraz.

Pak začala citovat Zjevení.

Stál jsem jako opařený. Mlela doslova kapitolu za kapitolou. Musel jsem ji zarazit zdviženou rukou.

„Počkat počkat. Fajn, četla jste to. Věřím vám.“

„Teď mě nezarážej. Ještě jsem se nedostala ke svý jmenovkyni, k Jezábel. Znáš to, jak Jan obviňuje Jezábel z nemravnosti a z jedení obětin.“

„Tak se jmenujete? Jezábel?“

„Jezzie, většinou. A tykej mi. Jméno jsem vzala z tý knížky. No není to báječný, že jsi jmenoval postavu ze stejný knihy, sotva jsme se seznámili?“

Dokázal jsem jen zakroutit hlavou.

„Kam jdeš?“ zeptala se Jezzie.

Rychle jsem vychladl.

„Vlastně nevím.“

„Máš hlad?“

Zamyslel jsem se nad tím. „Jo. Jasně, mám hlad.“

„Fajn, půjdeme do jídelny. Pojď.“

Jezzie se s klapotem rozběhla ulicí.

Musel jsem za ní klusat.

Zezadu jsem viděl, že jí malůvky z obličeje vedou přes krk dolů po páteři a končí červeným kruhem těsně nad půlkami.

Když jsem ji dotáhl o prsa (dost místa), uvědomil jsem si, že mám stovky otázek.

„Proč jsi mě sledovala?“ byla první z nich.

„Sama nevím. Vypadal jsi jinak. Zaujal jsi mě. A taky nemáš Pich. Byla jsem zvědavá, jak si poradíš.“

„Zase to pitomé slovo! Vysvětlí mi ho někdo konečně?“ V utajené četbě jsem na ně nikdy nenarazil. Byl jsem zvědavý, co to je, když se nedostal ani do zakázané literatury. Najednou mě to trklo. „Díky němu jsi dokázala citovat tu knížku?“

Jezzie se rozesmála (Bylo to zároveň okouzlující a strašidelné.) „Jasně. Myslel sis, že jsem se to fakt naučila zpaměti? Taková pakárna. Tak to děláte v Rezervaci? Pich - Psychoprotéza s integrovaným chápáním, když chceš - je daleko lepší.“

Zamyslel jsem se. „Na co se připojuješ?“

„Samozřejmě na Babylon.“

„Na město?“

Zase se rozesmála. „Svým způsobem. Ale ne s městem, jak vidíš. S UOI pod ním.“

„Uí?“

„Ne. U, o, i. Umělá organická inteligence. Nepovídej, že neznáš ani tu.“

V té chvíli se mi vybavily všechny dětské horory. Strašidelné příběhy o tom, jak jsou všichni v Soustolení jen loutky a za nitky je vodí veliké paživé mozky, ukryté pod nadstavbou. Podíval jsem se na keramický chodník, jako bych pod ním měl uvidět vypočítavou tkáň.

Po zádech mi přejel mráz, ale snažil jsem se ho nevnímat. Propaganda, kterou jsem nasával celý život; se musí mýlit. Třeba mi to objasní další informace.

„Jak... jak to funguje?“

„No, to už je složitější. Zkrátka: Babylon funguje jako směrovací zařízení mezilidské komunikace a přídavná paměť. Nemluvě o takových věcech jako spojení se stroji, dálkové vnímání a podobně.“

„A tahle inteligence vám čte všechny myšlenky?“

„Tak to tě trápí? Viděla jsem, že jseš nějakej vycukanej. Samozřejmě ne! Co by to bylo za režim? Babylon dostane jen to, co mu pošlu, a naopak. Tak to je zabiovaný.“

V zájmu vlastního klidu jsem se jí rozhodl uvěřit. Hloubku mé nové víry ale prověřila hned Jezziina další otázka.

„Máš fakt takovej hlad? Pich dostaneš za pár minut, jenom ti píchnou pár nanobotů, a hned budeš v pohodě. Teda jestli chceš zůstat nějakou dobu v Babyloně.“

Víra se mi nedostala ani pod kombinézu.

„To raději ne. Ne hned teď. Tedy jestli ti to nevadí.“

Jezzie se usmála a dál jsme šli mlčky.

Časem jsme dorazili k veliké budově, do níž otevřeným portálem vcházeli nejrůznější tvorové.

„Jídelna,“ oznámila Jezzie.

Podíval jsem se, jak v domě mizí slizký obojživelník, a pak jsem se otočil na Jezzie.

„Myslel jsem, že si jdeme dát něco k jídlu.“

Jezzie mi neporozuměla. „No jistě. Proto jsme tady.“ Změřila si mě od hlavy k patě a zase se na chvíli napichnula. „U vás fakt musí jíst každý sám? To je trhlý. Ne, to tady nemáme. Co je podle tebe Soustolení? Pojď se mnou. Uvidíš, že se ti to bude líbit.“

Než jsem se stačil ohradit, chytila mě Jezzie za loket a zatáhla mě dovnitř.

Z desítek sprch na protějším konci kachlíkované haly se valila pára a horká voda a lidé i další sophonti, všichni nazí, se navzájem drbali, zvuky se odrážely od holých stěn a já ucouvl a v panice jsem místo portálem ven vyrazil dveřmi na galerii, z níž vedly schody dolů do obrovské dvoupatrové síně, plné koryt a stolů a kójí a polic a poštářů, na nichž, pod nimiž, kolem nichž, mezi nimiž se rozvalovali, seděli, šátrali a jedli lidé i nelidé, a já v hrůze zachrčel a poslepu se vrhl zpátky a utekl přes sprchy na ulici, nehledě k všem, kdo mi stáli v cestě, a běžel jsem a běžel.

Když mi došly síly, zastavil jsem se, marně zalapal po dechu a sesul se na dlažbu.

Zavřel jsem oči a pokusil se zapomenout.

Do uší mi dolehl klapot slonovinových kopyt na keramice.

Zvedl jsem víčka.

„Vzdávám to, Jezzie,“ řekl jsem své průvodkyni. „Můžeš mi strčit tu věc do mozku, ale nenuť mě vejít do té pekelné díry.“

Žena se usmála. „Nebudu tě nutit do ničeho. Ale musím tě upozornit, že ses vzdal nesprávné osobě.“

„Ehm?“

„Jsem Judy,“ představila se.

6. Dvojí řeč

S Jezzie a Judy jsem bydlel už týden, když mi z různých náznaků konečně došlo, že jsou zlodějky.

Podrazačky. Zločinné sesterstvo. Mozkočórky.

Samy sebe tak samozřejmě nebraly. Na své nekonvenční podnikatelské aktivity hleděly z úhlu, který je glorifikoval a ospravedlňoval.

Rozhovor s oběma ženami byl ale tak náročný na soustředění, že mi až příliš dlouho docházelo, o čem se vlastně baví. Pokud Jezziin nevypočitatelný přelétavý monolog připomínal let opilého kolibříka, verbální gymnastika jejich společného projevu se podobala nejspíš vzdušnému baletu dvou tanečníků na hrazdě v zrcadlové síni.

Judy (ta se naposledy pojmenovala podle biblické Judity, té, co zatloukla Holofernovi do hlavy hřebík) a Jezzie si zvykly mluvit jako většina stálých párů v Soustolení. Mezi sebou hovořily přes Pich, ale když přibraly třetí osobu - v tomto případě mě -, v duchu se dohodly, že si řeč rozdělí napůl, po větách či rovnou po slovech. Díky tomu, že se navzájem podobaly jako vejce vejci, jsem se z nich mohl chvílemi zbláznit.

Na vysoké biopolymerové matraci na podlaze v jednom pokoji svého nového domova jsem si prohlížel ženy, které mě tak bezdůvodně adoptovaly. Judy a Jezzie polehávaly nahé na dvou organiformních pohovkách. (Já ještě nepřekonal odpor k paživotu, proto ta matrace.) Biosvětla vydávala modrozelený přísvit, který připomínal šero korálového útesu. Nedokázal jsem poznat, která z nich mě tehdy dávno první oslovila na ulici.

Konverzace zamrzla na mrtvém bodě a já teď přemýšlel, jak se oklikou dostat k tématům, která mě zajímala, a překvapit sestřičky zezadu.

„Chci si to ujasnit," začal jsem. „V Soustolení nemusí nikdo pracovat."

„Správně," odvětila Jezzie nebo Judy.

„Díky neomezenému výkonu..."

„...monopólových reaktorů..."

„...a rozumnému řízení..."

„...obchodu a těžby..."

„...naší UOI...“

„...se všechny potřebné výrobky...“

„...jako jídlo a oblečení...“

„...nebo tenhle byt...“

„...rozdělují zdarma.“

Očima jsem přeskakoval z jedné na druhou jako při ping-pongu. I když jsem se to snažil zvládnout, musel jsem neustále přenášet pozornost z jednoho stereo kanálu na druhý. Teď jsem upřel zrak do bodu mezi ně a nepohnul očima.

„Fajn. Chápu, že si tak dokážete uspořádat společnost, i když je to proti všem rezervačním zásadám sebeovládání a tvrdé práce.“

Judy nebo Jezzie se ušklíbla, druhá se podrbala na hranici koně a člověka, přičemž se jí vyzývavě zhoupla prsa. (Tímto způsobem skončila spousta hovorů. Ženy neztrácely čas a brzy mě svedly. Já se svým únoskyním/zachránkyním nebránil vinou samoty, chtíče a strachu. Přestože vztah brzy zapadl do překvapivě domáckých kolejí, stále jsem na něm mnohé nechápal. Například čím jsem vzbudil zájem obou žen a proč se o mě tak dlouho starají.)

Přešel j sem úšklebek i rozkývané vnady a udržel rozhovor v intelektuální rovině.

„Vy ale tvrdíte, že Babylon všem spravuje účty a že si můžete vydělat prací - ve vašem případě zlodějinou.“

„S účtem máš pravdu...“

„...ale nenadávej nám do zlodějů.“

Zakroutil jsem hlavou. „Nevím, proč bych neměl. Berete cizím lidem něco, co vám nepatří.“

„Ale nic hmotnýho...“

„...jenom informace...“

„...což je něco jinýho...“

„...jak bys věděl...“

„...kdybys někdy v životě slyšel...“

„...o teorii informace...“

„...a to bys měl...“

„...protože Soustolení...“

„...vychází z informací...“

„...jako zdroje bohatství..,“

„...i když i informace...“
„...mají samozřejmě své meze...“
„...protože se nedají jíst...“
„...ani oblíknout...“
...ani šukat.“
„I když sex je samozřejmě...“
„...svým jedinečným způsobem...“
„...taky přenos informací.“
„A nesmíme zapomínat...“
„...že když jde o deterministický soustavy...“
„...použitelnost informací má své meze...“
„...i když ty soustavy...“
„...přece jenom vykazujou jistou základní náhodnost...“
„...známou taky jako chaos...“
„...což popisuje Soustolení...“
„...do puntíku!“

Složil jsem hlavu do dlaní. Začínala mě bolet. Hlesl jsem: „Vysvětlete mi to ještě jednou.“

„Informace se musejí množit...“
„...vlastně se pářit...“
„...aby vytvořily novou informaci...“
„...cennější než ty staré.“
„Ale lidé své informace žárlivě střeží...“
„...i když soustolené chápání žárlivost v ostatních oblastech vylučuje...“
„...jenže žádná společnost není dokonalá.“
„I přesto...“
„...jsou lidi sobecký...“
„...protože mají dojem, že ostatní na jejich informacích...“
„...vydělají víc...“
„...což je nejspíš pravda...“
„...protože my na nich rozhodně vyděláváme dost...“
„...na informacích, které sebereme...“
„...a zkombinujeme...“
„...a prodáme...“
„...samotnému Babylonu...“

„...nebo každému...“
„...kdo nabídne slušnou cenu.“
„Takže rozhodně nejsme zlodějky...“
„...i když občas musíme někoho podrazit...“
„...a oblafnout...“
„...a zmámit...“
„...a obrat...“
„...protože jinak by se s námi nepodělil...“
„...i když mu ta informace k ničemu není.“
„Máme nezastupitelné místo...“
„...protože syntetizujeme...“
„...a synergizujeme...“
„...ověřujeme...“
„...upravujeme...“
„...předjímáme...“
„...a skládáme...“

„Dost, to stačí!“ zvolal jsem. „Tak nejste zlodějky. Jste báječné, vzorné, nenahraditelné. Hotové světice. I když vůbec nechápu, co vlastně děláte.“

Než jsem si všiml, že se blíží, klečely Judy a Jezzie vedle mě. Jejich prsa mi úplně zničila soustředění.

„Chudáčku...“
„...netrap se tím...“
„...zítra ti ukážeme, co děláme...“
„...a hned teď...“
„...abys měl klid...“
„...ti předvedeme...“
„...že nejsme světice...“
„...ani sebevětším...“
„...o...“
„...my...“
„...lem.“

O mnoho později, vleže na zádech na biopolymerové matraci, na každém rameni jednu babylonskou informační couru, jsem řekl: „Máte pěkně ostrá kopyta.“

„Nestěžoval sis...“

„...když o ně šlo.“

„No...“ raději jsem změnil téma. „Jak to, že se vám tak líbí, když vám sáhnu do toho kroužku pod páteří?“

„My už si myslely, že se nezeptáš.“

„Označuje přibiontovanou erotickou zónu...“

„...která má víc nervových zakončení...“

„...než to místo...“

„kde to většinou zkoušíš.“

Byl jsem v šoku. „To je, to je...“

„Báječný?“

„Vzrušující?“

„Požitkářský?“

„Libidózní?“

Uvědomil jsem si, jak pokrytecky bych se pohoršoval poté, co jsem si právě užil, a raději jsem zmlkl. Oběma jsem sjel pěkně dolů po páteři.

„Tím chcete říct, že úplně stačí sáhnout sem?“

„...ano...“

„...úplně...“

„...to stačí!“

7. Vložka číslo tři

Zeď už pohltila první polovinu toho, co jsem napsal, a můj uhel byl ošoupaný na špačka. Sáhl jsem si pro další a sestry se do mě hned pustily.

„Vypravěč se začíná vybarvovat...“

„...i když má docela...“

„...rozvláčný styl.“

„Ale proč už nenapíšeš...“

„...o tom důležitém?“

„O tom, jak pracujeme.“

„Koneckonců právě naše práce...“

„...nás dostala do téhle kaše s Babylonem...“

„...kde vím něco tak velikýho...“

„...tak úžasnýho...“

„...tak monumentálního...“
„...že to asi změní celej vesmír...“
„...a my z toho nemáme ani vindru!“
Beze slova - mají si myslet, že mi diktují i moje vlastní paměti? - jsem pokračoval v psaní.

8. Jak se dělá na ulici

Prstem jsem vytřel vnitřek biopolymerové misky; jídlo bylo s omáčkou a já ji vylízal do poslední kapky. Nevím, co jsem právě snědl, ale chutnalo to skvěle. Vstal jsem a přešel poddajnou podlahu pokoje, který mi ženy přenechaly. Podlaha pod mýma bosýma nohama hřála a žila, ale mně už paživot tolik nevadil. Přinejmenším jeho neinteligentní druhy. Stále jsem pochyboval o čistých motivech obrovských paraneurálních sítí jako Babylon. Jen z pomyšlení na implantaci Pichu a komunikaci s ním - jakkoli dokonale řízenou mojí vůlí - mi naskakovala husí kůže.

Došel jsem do pokoje, kde na mě čekaly Jezzie a Judy. Ženy si do města čistily kopyta a obnovovaly spirálové vzory na kůži.

„Díky, že jste mi donesly snídani.“ Nepřestaly se krášlit, ale odpověděly:

„Nemáš...“
„...zač...“
„...i když...“
„...je to...“
„...ta nejnesmyslnější...“
„...nejdětinštější...“
„...a nejpitomější...“
„...ztráta času...“
„...k jaké jsme se kdy snížily!“
„Kdy už ti konečně dojde...“
„...že když tu bydlíš...“
„...budeš se muset...“
„...alespoň v něčem...“
„...chovat jako všichni ostatní?“
„Jo!“

„Tak.“

„A co je vlastně...“

„...na jídelnách...“

„...tak nechutnýho?“

Probodl jsem fintilky pohledem. „Nespěchejte na mě. Dělám, co můžu. Hele.“ Zvedl jsem bosou nohu a zahýbal prsty. „Už mi ani nevadí chodit po živé podlaze. A spím na organiformní pohovce jako vy. Takže se měním. Ale ty ostatní věci...“ Zakroutil jsem hlavou. „K tomu se prostě nedokážu přinutit, jít na jídelní orgie jako místní domorodec. A pokud jde o nanoboty v mozku, tak ani náhodou.“

Jezzie a Judy se obměkčily. Nálady měnily stejně rychle jako atmosféra nad dómem a já měl dojem, že se na mě nedovedou dlouho hněvat, ať jsem udělal - nebo neudělal - cokoli.

Někdy mě ale napadalo, jestli jsou stejně nestálé i v zájmu o mě.

„Asi bysme měly být rády...“

„...že ses za pár neděl...“

„...stal z úplnýho antipéčka...“

„...dvoutřetinovým.“

Zamyslel jsem se nad tím. Paživot, přeměny (míněny předělávky lidské normy) a protidruhové křížení, v Rezervaci tři největší bubáci. Na první jsem si už zvykl, druhý jsem skoro dokázal tolerovat. Ale třetí...

Raději jsem na to ani nechtěl myslet, tak jsem řekl: „Pojďte. Už se nemůžu dočkat, až vás uvidím při práci.“

Ženy mi už před několika dny slíbily ukázat, jak katalyzují výměnu a množení informací. Od té doby mě ale odbývaly s tím, že ještě nepřišel správný čas.

Dnes ráno ale prohlásily, že jakési tajemné podmínky, které cítily jen ony, jsou konečně příznivé.

„Dobře,“ řekla Judy.

„Ale napřed...“ dodala Jezzie.

„...tě musíme ozdobit.“

„Takhle jseš...“

„...moc nápadný.“

Než jsem se vzpamatoval, vzaly sestry sprej a postříkaly mě od hlavy k patě (tou dobou jsem nosil jen trenýrky, protože kombinéza se rozpadla).

Byl to body paint skotského kostkového vzoru.

„Jak to...?“ začal jsem.

„Sandy, ty balíku.“

„To je nanobarva...“

„...a vzory tvoří sama.“

„Fakt nemáme šajn...“

„...proč Rezervace tuhle hračku zakázala...“

„...snad že se pár planet...“

„...proměnilo v šedivej sliz...“

„...než tomu lidi přišli na kloub.“

Když tedy měly sestry načesané vlasy i chlupy nad kopyty a já vypadal jako horalská sukně z Pravlasti, vyrazili jsme do rušných ulic města pod pokličkou.

Babylon měl tvar tlustého U o rozloze mnoha čtverečních kilometrů. Mezi rameny měl hlubokou zátoku metanového oceánu, který při přílivu, způsobeném plynovým obrem, často dorážel až na dóm. Jezzie a Judy bydlely kus od centra, zhruba v ohybu U. Dnes vyrazily do jednoho ramene.

Klusal jsem za nimi a kochal se památkami. Ze směsice sophontů se mi pořád motala hlava a já se ještě nevyznal v nejrůznějších vztazích mezi lidmi a nelidmi.

Také jsem se čas od času rozhlédl po agentech Rezervace, kteří by mě chtěli zatáhnout zpátky do starého omezeného a zpola zapomenutého života. I tenhle reflex ve mně vyhasínal. Sáhl jsem na dvě pečetě pověšené na krku - minci a draka - a zase mě napadlo, jestli nemám poslední památky na starý život konečně vyhodit. Ale váhal jsem, protože mi odmalička vtloukali do hlavy, že pečeti se nesmím nikdy vzdát. Pokud šlo o velvyslancova draka, nechával jsem si ho na znak viny, ne svobody.

Dvojí klapot kopyt na keramické dlažbě zněl, jako by nějaký obr bubnoval nehty o porcelánový talíř.

Minuli jsme beztížnou plovárnu a já dostal chuť se vykoupat. Protože do společných sprch v jídelně by mě nikdo nedostal, musel jsem

se osvěžovat na plovárnách. Přinejmenším jsem si tam mohl zaplavat v poměrně cudném oděvu a beze strachu, že mi bude nějaký šupinatý stegasoid chtít namydlit záda.

Skokanské prkno se prohnulo pod vahou muže a vystřelilo ho do levitující vodní koule, kde začal dovádět s ostatními plavci. Všichni měli půjčené žábry, které jim umožňovaly dýchat překysličenou vodu. Z místa, kde muž prorazil hladinu, uniklo podpůrnému poli páté síly několik kapek a rozprsklo se na chodníku.

Díval jsem se na plavce, a tak jsem narazil sestrám do zad.

Když jsem se vzpamatoval, zjistil jsem, že se zastavily s velikým usměvavým černochem v koženém pásku. Než jsem si vůbec všiml, že s ním hovoří, řekl muž: „Tak zatím, ségry. Uvidíme se."

Pak zmizel a my šli dál. Věnoval jsem víc pozornosti sestrám než okolí a srovnal jsem s nimi krok, abych se uprostřed mezi nimi mohl účastnit rozhovoru.

„Kdo to byl?" zahájil jsem konverzaci.

„Masák..."

„...opravdickej zloděj..."

„...ten, co ti sebere hmotný statky..."

„...ale kámoš..."

„...co by tě, kdybys tu nebyl s náma..."

„...svlíknul z kůže, ani by sis toho nevšiml."

„To se doopravdy jmenuje Masák?"

Jedna sestra - Judy? Jezzie? - pokrčila rameny a překvapivě odpověděla sama.

„Tak si říká. Většina lidí v Soustolení si mění jméno, když mají chuť. Patří to k naší svobodě."

Vzpomněl jsem si na obtížnou nomenklaturu, které jsem unikl na útěku před mrtvolou v HT komnatě v otcovském domě. Zbavil jsem se tak snadno starého života, protože jsem zrozený pro Soustolení? Ale co ten zmatek v hlavě? Jsem jenom jeden člověk, nebo několik? Nedokázal jsem to rozhodnout.

Tak jsem řekl: „Vy jste opravdu sestry?"

„Ne..."

„...ne rodné."

„Vy jste," zaváhal jsem, „něco jako klony?"

Sestry se rozesmály a chvíli jim to vydrželo.
„Proč by se Soustolení...“
„...otravovalo s klony...“
„...když si nejvýš ceníme...“
„...rozdílnosti?“
„Ne, geny máme...“
„...rozdílné...“
„...stejně jako povahy...“
„...a jen zvnějšku...“
„...jsme se nechaly předělat...“
„...na znamení principu...“
„...teorie informace...“
„...a taky abychom zkomplikovaly...“
„...a tím vylepšily...“
„...naše podrazy.“
„Takže sestry jsme jen...“
„...z náklonnosti...“
„...a z duchovního spříznění.“
Zamyslel jsem se nad tím. „Vy jste se nechaly předělat kvůli nějakému pitomému teorému?“
„Není to pitomý teorém.“
„Je to základ naší práce.“
„Když jsme ti vysvětlovaly...“
„...že informace se musejí množit...“
„...neřekly jsme, že k zrození nové informace...“
„...je většinou potřeba...“
„...zničit starou.“
„Například...“
„...si vezmi...“
„...dvě a dvě...“
„...rovná se čtyři.“
„Ale když ti řekneme jen ‘čtyři’...“
„...nezjistíš, jestli se vzaly...“
„...tři plus jedna...“
„...nebo dvě a dvě.“
„K zničení informace dochází pokaždé...“

„...když dvě dříve jasný situace nebo fakta...“

„...od sebe přestanou jít poznat...“

„...protože vytvořily novou informaci.“

„Podívej se na nás...“

„...dvě rozdílný bytosti...“

„...najednou nerozlišitelný...“

„...v jednom novým faktu.“

V té dvojstranné kanonádě jsem se brzy ztratil. Sestry si toho všimly a daly přednost útoku z jedné strany.

„Víme, že to není lehký pochopit, když ti ty koncepty nic neříkají,“ řekla Judy nebo Jezzie. „Tak se prostě koukej, co děláme, a třeba ti z toho něco dojde.“

Přikývl jsem na souhlas. Za chvíli jsem ale znovu prolomil mlčení:

„Proč jste si s Masákem šeptali a prostě jste se nenapichli?“

„No, to je takhle. Babylon je prostředníkem všech hovorů přes Pich. Má jistý povinnosti, všechny určený biogramovanýma hranicema ohledně svobody jeho svěřenců, tedy nás. Babylon má mimo jiný za úkol chránit Soustolení a především tuhle hlásku. Chování, který jakkoli ohrozí stabilní společnost, jakkoli je vzácný, protože anarchii může těžko něco podkopat, Babylon nevidí rád. A proto se mu snaží zabránit. Masák, říkám to nerada, se často dopouští právě těch skutků, třeba donebevolajících krádeží, které Babylon považuje za kontraproduktivní. Proto se o takových věcech nebavíme telepaticky. Co máme v hlavě, se Babylon nedozví. A co Babylon neví, to nám neublíží.“

Vytušil jsem, že sestra nechala něco nedořečeného. Když jsem si uvědomil, kolik oddělených jednotek - mechanických i organických - Babylon používá, zeptal jsem se: „Co se stane s těmi gaunery, které Babylon chytí?“

Sestry pár vteřin mlčely. Pak, jako by je rozdělené hlasy posilovaly, se vrátily k dialogickému principu žalmu:

„Babylon je vymozkuje...“

„...sebere jim vyšší mozkový funkce...“

„...nechá jenom kmen...“

„...a místo kůry jim dá pareneurální síť...“

„...kterou Babylon přímo řídí...“
„...tělo...“
„...a tak získává dalšího agenta...“
„...který pro naše dobro...“
„...vynucuje jeho vůli.“
„Takže když někdy uvidíš...“
„...člověka...“
„...bez výrazu...“
„...mrtváka...“
„...vidíš tvář samotného...“
„...Babylonu.“

Nervózně jsem se rozhlédl. Všechno mi najednou připadalo jiné. Jako by se mi zakalil zrak. Myslel jsem si, že to je ošklivým zjištěním, ale ve skutečnosti jsme přišli do stínu. Nad střechami jsem uviděl pomalu plout Visuté zahrady. Přitiskl jsem se k ženě po levici a kdyby měla něco na sobě, vlezl bych jí do kapsy.

„Hele...“
„...za co nás...“
„...máš?“
„Za siamský...“
„...trojčata?“

O pár metrů dál jedna sestra najednou zmizela ve dveřích budovy, kterou označily za „sensorium“, a já zůstal venku na ulici s Judy nebo s Jezzie.

Byl jsem stále zvědavější, co bude, a tak jsem ze své společnice zkusil vytáhnout podrobnosti, aniž bych spustil zrak z proudu nejrůznějších tvorů, kteří vycházeli a vcházeli portálem sensoria.

„Koho tu přesně hledáte?“ zeptal jsem se.

(Kolem nás prošla do budovy dvoumetrová kudlanka, kusadla uslintaná.)

„Kohokoli, kdo sem právě přibyl z planety Doradus,“ odvětila Judy (nebo Jezzie).

„A jak víte, že tu někdo takový je?“

„Zeptaly jsme se Babylonu. Jedním z principů Soustolení je naprosto neomezený přístup k veřejným informacím. Všechno, co není soukromé - co si neneseš sám v sobě -, je nám všem k dispozici. Je to

jeden ze základních kamenů rovnosti. Veřejný jsou samozřejmě i údaje o pohybu sophontů z Babylonu a do něj. Prostě se napichneme a hned víme, jestli je tu pro nás někdo zajímavej.“

Najednou mě napadlo, jestli si sestry nezjistily stejným způsobem i můj příjezd a nečekaly na mě z důvodů, jimž jsem ještě nemohl rozumět. Nebyl jsem příliš paranoidní? A kolik stihomamu už je moc?

Nechal jsem téma plavat a řekl jsem: „Fajn. Takže vás z nějakého důvodu zajímá ten svět, Doradus. Proč tam prostě nejdete? Není snad naše doba právě o tom? Prostě se sebrat a skočit, kdy se vám zachce?“

(Bokem k nám přišel nedovyvinutý dvounohý mlok s gumovatým obličejem. Zkusil se o mě otřít, ale já s odporem ucouvl.)

„Kdyby nás ten svět zajímal jako svět, samozřejmě bysme si ho prohlídly. Ale nás nezajímá. Jen na něm chceme vydělat. A na to nám stačí přesné informace o něm. Na informacích je pěkný, aspoň v naší rychlý době, že v devíti případech z deseti si tě samy najdou. Slyšel jsi už, že souhrn přesunů současný populace připomíná Brownův pohyb? Na tomhle modelu si uvědomíš, že všechny částice - nebo lidi - se nakonec potkají, a že náhodnej nebo nulovej pohyb je stejně dobrej jako plánovaná trasa.“

Snažil jsem se vzpomenout si, jestli otec někdy mluvil o Doradu a proč by mohl být tak důležitý. „V jakém sektoru ten svět leží?“

Judy se zasmála: „Jak to mám sakra vědět? Viděla jsem jenom relativistický souřadnice.“

Trošku mě naštvala, že mě tak odpálkovala Ve spoustě věcí jsem byl ochoten ke kompromisům, ale v něčem jsem neustoupil.

„Nechápu, jak vy soustolníci odmítáte přiřadit svět do jeho sektoru. Doma jsem pořád poslouchal řeči o sférách vlivu a jak je důležité vědět, v jakém prostorovém vztahu světy jsou. To vůbec nemáte holistický pohled na vesmír?“

„A já zas nechápu, jak si vy rezervační vykopávky můžete pořád myslet, že imaginární čáry ve vesmíru jsou bůhvíjak důležitý. Tak vás zajímají galaxie, že nevidíte hvězdy, natož ty gigatrilióny rozumnejch tvorů, co pod těma myriádama sluncí přes veškerou vaši snahu připravit je o svobodu v pohodě vegetujou.“

Chtěl jsem odseknout: koho jsem já kdy připravil o svobodu, kromě sebe, ale vtom vyšla Jezzie.

Doprovázela ji daleko menší žena s kůží skvrnitou jako žirafa na Pravlasti. Nepravidelné skvrny měly cihlovou barvu, čáry mezi nimi okrovou.

Jezzie držela cizinku kolem pasu a hned ji navedla opačným směrem. Chtěl jsem ji pozdravit, ale Jezzie mi dala ruku na pusu.

„Kdyby sis pořídil Pich, když jsme to po tobě chtěly, věděl bys, že nás teď Jezzie nepotřebuje. Máme ji sledovat z dálky."

Když mě pustila, poslušně jsem řekl: „Aha."

„Tak pojď." Judy vyrazila.

Naposledy jsem se ohlédl po sensoriu a přemýšlel jsem (ve skutečnosti jsem věděl), co se tam odehrálo mezi Jezzie a ženou, s níž se teď vedla v objetí. Znamená to snad, že všichni ti tvorové...

(Pružný kočičí sophont mě pošimral ocasem pod nosem. Ucukl jsem.)

Judy mi utíkala a já si musel pospíšit.

Půl hodiny jsme dvojici sledovali po městě. Nakonec jsem se zeptal:

„Jak to, že vy dvě nikdy nelítáte a nešetříte nohy?"

„V práci potřebujeme navázat důvěrnej kontakt. Zkusil jsi někdy zapříst hovor za letu?"

Nemohl jsem říci, že zkusil, protože v Rezervaci se netrpělo létání bez přístrojů coby nemravnost.

Jezzie a její společnice došly na vzdušné náměstí mezi věžáky. Postavily se na konec fronty. S Judyjsme se drželi za rohem.

„Zastávka aerobusu do Zahrad," vysvětlila Judy. „Pro ty z nás, kdo chtějí lítat v krabici."

Na zastávce přistál autobus a čekající cestující nastoupili.

„Teď jí Jezzie říká, že raději počká na další, aby mohly být samy."

Neptal jsem se proč.

Za minutu přijel další aerobus, dřív, než se do fronty za obě ženy někdo postavil.

Jezzie s partnerkou se chystaly nastoupit.

„Teď! Běž!" křikla Judy.

Odtáhla mě s sebou.

Za pleskotu bosých chodidel a klapotu kopyt jsme přeběhli náměstí a vpadli do aerobusu, když se už zvedací dveře zavíraly.

Při vzletu jsem si v rychlosti prohlédl vnitřek automatického dopravního prostředku: prohnuté bíle čalouněné stěny, ucha na držení, žádná sedadla. Pak jsem se zaměřil na trojici žen.

Judy (nebo Jezzie) zamáčkla žirafí ženu do potahů. Zajatkyně ještě vykvikla: „Hele, co to má znamenat?“, když druhá sestra sehnula hlavu k její hrudi.

Panebože, pomyslel jsem si. Je to snad nějaké úchylné znásilnění?

Když se sesterské leskle černé afro ocitlo na úrovni krku, za vlasy se něco pohnulo. V úžasu jsem se díval, jak z kučer něco vylétlo zajatkyni ke krku, na okamžik se přisálo a hned se vrátilo do vlasů.

Kousnutá žena ztuhla, zorničky jí vyjely pod horní víčka, pak zvláčněla. Judy ji položila na podlahu. Jezzie se nad ni sehnula a zkontrolovala jí puls. Po pár vteřinách byla spokojená. Promluvila na bezvládnou ženu:

„Jste ředitelka novoprénové výroby na Doradu. Je pravda, že chcete tajně přejít na biopolymery?“

„Ano,“ vyslovila s obtížemi omámená oběť.

„Zapomenete všechno, co se stalo za poslední hodinu,“ poručila jí Jezzie a tím výslech skončil.

Aerobus tvrdě přistál u Visutých zahrad. Let netrval ani minutu.

Sestry ženušku bez námahy vynesly ven, já šel za nimi. Chladně ji pohodily za křoví a dalším aerobusem jsme slétli do města.

Na zemi jsem se už nedokázal udržet. Chtěl jsem vědět, co má Jezzie schované ve vlasech, ale hlavně jsem nechápal, co se vlastně dozvěděly.

„Tolik jste riskovaly kvůli jediné otázce ohledně nějaké pitomé chemičky na planetě někde na konci vesmíru?“

„Přesně...“

„...tak.“

„A ještě jsme...“

„...neskončily.“

V následujících třech hodinách Judy a Jezzie provedly stejný trik, přizpůsobený okolnostem, ještě čtyřikrát, vždy s návštěvníky či domorodci z Doradu, a dozvěděly se:

Že jeden podnikatel chce začít prodávat osobní létací pásky;

Že skoro nikdo neposlouchá jistého komentátora mezihvězdných událostí;

Že skupina extremistů prosazuje úplnou genetickou katalogizaci kvůli zavedení všeobecného volebního práva;

A že prosté tělesné přeměny, něco jako žirafí kůže, jsou společensky přijatelné.

Když sestry získaly poslední údaj z hlavy jednoho muže, posadily se na lavičku s výhledem na Zátoku. Metanové vlny olizovaly dóm, z nebe na něj padal metanový déšť a Judy s Jezzie se naprosto nesrozumitelně radily.

„Když sečteme změnu nálady...“

„...a biopolymery a pásky...“

„...s nedůvěrou k tomu...“

„...k šedé eminenci...“

„...a nezapomeň připočíst...“

„...snášenlivost k předělům...“

„...jenže musíme odečíst...“

„...ty extremisty...“

„...tak je tajemství jasné...“

„...jako slunce na nebi...“

„...jenže z Babylonu...“

„...slunce samozřejmě není vidět...“

„...pokud člověk neprokoukne mlhu.“

Byl jsem z nich vedle sebe. (Nebo mohou něco takového říct jen sestry?) „O co jde? Co je tu tak jasného? Tak dělejte, vyklopte to.“

Jezzie a Judy se bavily na můj účet. A možná byly veselé z toho, co zjistily. Chvíli mě nechaly dusit a pak se slitovaly:

„Hlavně musíš vědět...“

„...že Doradus je neutrální svět...“

„...a uchází se o něj Rezervace i Soustolení...“

„...a my jsme zjistily...“

„...když jsme si daly dvě a dvě dohromady...“

„...že ho stačí jen maličko postrčit...“

„...a bude připravenej...“

„...vstoupit do Soustolení!“

Zamyslel jsem se. Měl jsem dojem, že se o tom světě otec kdysi zmiňoval. Pokud měly sestry pravdu, jistě by takovou informaci ocenil.

Hvízdl jsem. „Takže to můžete prodat...“

„Samotnému Babylonu...“

„...s nímž jsme se při tomhle polopatickém vysvětlování...“

„...rovnou spojily...“

„...a dostaly za informaci takovou cenu...“

„...na společný účet...“

„...že kdybysme ti řekly...“

„...kolik...“

„...vypadly by ti oči z důlků...“

„...a Babylon navíc...“

„...předal informaci...“

„...všem spřízněným UOI...“

„...a ty teď společně zkusí...“

„...přetáhnout Doradus...“

„...na stranu dobra.“

Byl jsem ohromen. „No to mě podržte.“ Na nic lepšího jsem se nezmohl. Pak jsem si vzpomněl, jak jsem byl zvědavý na jejich tajnou zbraň, kterou jsem viděl pětkrát v akci.

„Čím jste všechny ty lidi omráčily?“

Jedna sestra sklonila hlavu a rozdělila si vlasy v týle. Nevěděl jsem, co vlastně čekám.

Na kůži měla stočeného deseticentimetrového hádka ne silnějšího než můj malíček, ocasem, plynule vrostlého do hlavy.

Had zasyčel a vyplázl jazyk.

Uskočil jsem a vzpomněl jsem si, kolikrát jsem chtěl sestry při laskání povískat ve vlasech a ony se odtáhly.

„Říkej...“

„...nám...“

„...Medúzy.“

Podezíravě jsem si je změřil. „Jak si přejete, dámy. Jak si přejete.“

9. Odborníkem snadno a rychle

„Tak rády vidíme...“

„...že se konečně...“

„...aspoň trochu odvazuješ.“

Seděli jsme se sestrami v soustolní jídelně v našem novém bytě. (Díky odměně za doradskou informaci si mohly dovolit vysněnou adresu v jediném obytném domě na Visutých zahradách.)

Společně jsme jedli.

Ten prostý fakt mě ohromil skoro víc, než všechno, co jsem dosud v Babyloně dělal a viděl.

Prostě řečeno, nikdy jsem to nedělal v přítomnosti jiné osoby.

Asi jsem se už opravdu měnil, přizpůsoboval jsem se Soustolení. (I když představa, že bych šel do společné jídelny, kterou mi sestry pořád vnucovaly, mě nadále naplňovala hrůzou. Jíst a pobývat s klepetnatými, chlupatými a ocasatými nelidmi pro mě bylo něco naprosto nepředstavitelného.)

Každý den mi přinášel hlubší poznání sebe sama.

„Já jsem taky rád,“ odpověděl jsem mezi sousty. „Doma bych něco takového nikdy nezkusil. Jistě, někdo to dělal. Ale jenom v nejnižších třídách. V rodině mého otce to bylo nemyslitelné.“

„Abys ses tu...“

„...cítil doma...“

„...potřebuješ už jen...“

„...Pich.“

Zakroutil jsem hlavou. „Ne, vystačím si i bez něj. Je to jenom technická hračka V zásadě zvládnu to samé, co vy dvě.“

Jedna sestra se napila a druhá opáčila: „Fakticky?“ A bez souvislosti dodala. „Jaký má kód tvůj starý svět?“

Oddrmolil jsem neměnná rezervační čísla. „Proč se ptáš?“

Ženy si vyměnily role; ta, která pila, teď mluvila. „Jen tak. Pověz nám něco o domově. Nikdy jsi o něm nemluvil.“

„No tak dobře.“ Rozvalil jsem na kanapi. „Není ničím význačný, ale to se dá říct o všech. Jenom tři kontinenty...“

„Počítáš i...“

„...ostrov Thone...“

„...když je to takový...“

„...flák země?“

Dělal jsem, že jsem přerušení přeslechl, protože jsem pochopil, o co jim jde. „Obyvatel není mnoho, ale jsme nedávno objevená planeta...“

„Tři miliony, čtyři sta tisíc, šest set sedmdesát devět...“

„...včera v poledne...“

„...nepočítaje vyhnance ve výkonu trestu...“

„...a objevil vás před padesáti lety...“

„...nějaký Jared Moten.“

„Bydlel jsem ve městě Pravlast,“ nedal jsem se, „a můj otec byl...“

„...strážce rezervace Sandyx...“

„...pověřený mimo jiné...“

„...řízením světů...“

„...čtyři sedm jedna devět nula nula tři osm...“

„...až šedesát čtyři.“

„A tvoji bratři se jmenovali...“

„...Rolf a Heinrich...“

„Přestaňte! Tak dobře, s Pichem mě vždycky dostanete a já jsem jenom pitomý puritán, že ho ještě nemám. Ale pravdou zůstává, že mám v hlavě vzpomínky, ke kterým se dostanete, jenom když vám je povím, a jestli máte zájem, tak koukejte sklapnout a natáhnout uši.“

„Promiň...“

„...Sandy.“

Uchlácholily mě. „Nic se nestalo.“ Zvedl jsem hrnek, napil se a řekl: „Soustolníci, hm?“

„Rozhodně...“

„...soustolníci.“

„Tak jak to bylo dál. Kvůli otcovu postavení v Rezervaci jsem měl život svázaný do poslední tečky. Sám jsem nemohl nic dělat ani si sám něco myslet. Když jsem byl malý, tolik mi to nevadilo, ale v posledních letech mi to fakt začalo lézt na nervy. Myslím, že jsem už byl na hraně, když...“

„Ano?“

„Nám to říct můžeš, Sandy.“

Všechno se mi to najednou vrátilo, pocity stejně silné jako tehdy, ale přesto jsem to ze sebe dokázal vysypat.

„Vždycky jsem u sebe měl dvanáct otroků. Vy svoje nejhorší zločince zbavíte mozkové kůry, my jim na ni nasadíme mechanické řídicí jednotky. V Rezervaci je to jediná povolená úprava mozku. A přestaňte se tvářit tak přezíravě, protože se nenechám zatáhnout do hádky, který způsob je humánnější. V každém případě jsem u sebe vždycky nějakého měl, spíš aby mě hlídal, než aby mi sloužil. Jednou se mi jich podařilo na chvíli zbavit. Šel jsem do hypertextové komnaty a pustil jsem si datovou schránku. Byla propašovaná z jiné planety a stála mě měsíční kapesné. Byla celá o Babyloně.

Ani jsem ji neviděl. Najednou přišel nějaký cizí člověk, asi diplomat.“ Ukázal jsem jim dračí pečeť. „Tohle bylo jeho. Vpadnul ke mně a uviděl, co si pouštím. Bylo mi jasné, že když mě práskne otci, mám zaděláno na pěkný průšvih. Bez rozmýšlení jsem chytil bronzovou sošku Motena Zakladatele. Zvedl jsem ji a...“

V tom okamžiku se mi vybavil detail, kterého jsem si dosud nebyl vědom: soška měla stejně krvavou hlavu jako mrtvý diplomat.

Ale její lebka nepovolila.

Ta hloupost mě konečně zlomila.

Snažil jsem se zadržet vzlyky. Vyplakal jsem se přece na útěku z otcovského domu. „Nic si z toho nedělej,“ řekla jedna sestra.

„Teď jseš tady.“

Ale já si nebyl jistý, jestli mě to má uklidnit.

10. Vložka číslo čtyři

Sestry už byly od čtení celé usezené, tak vstaly a protáhly si tělo pozměněným tai-či z Pravlasti. I já si promnul křečovité prsty. Ani při cvičení si ale neodpustily uštěpačnou kritiku:

„To je doják.“

„Nacházíš klid na našich mateřských prsou.“

„Třeba bysme tě měly oficiálně adoptovat.“

„Poslyš...“

„...už to dotáhni.“

„Přestaň nás...“

„...napínat.“
„Venku čeká celý město...“
„...až ho oškubeme.“
„Kdo je tu autor?“ odsekl jsem. „Já, nebo vy?“
Sestry se zarazily.
„V tomhle městě...“
„...je jenom jeden autor...“
„...a to je...“
„...Babylon.“

11. Setkání s Lasičkou

Brzy přišel čas, obávaný i toužebně očekávaný, kdy mi Babylon přestal připadat cizí a stal se mi domovem. Pravda, sestry i ostatní domorodci mě často dokázali šokovat slovy i skutky a donutili mě pochybovat, jestli Babylonu a Soustolení rozumím aspoň trošku. Ale vcelku jsem si už připadal součástí města s pruhovanou oblohou.

Přes trvající nezlomné odmítání zvrhlých obřadů v jídelně a v sensoriu jsem na sebe byl hrdý, jak jsem zapadl.

Jídlo a oblečení nebylo v Babyloně problém. Jídlo mi sestry nosily z jídelen a někdy se najedly se mnou, jindy ne. Když jsem potřeboval nové trenýrky, vzal jsem si je v rozdělovně. Zůstal jsem bos.

Dokonce jsem se už smířil s tím, že si jednou pořídím Pich.

Aspoň jsem si to namlouval.

Pokud jde o lahůdky, které Babylon poskytoval, musel jsem spoléhat na štědrost movitých sester. Vždycky byly ve vatě a rády mě hostily. Už jsem přestal přemýšlet, co je k tomu vede, a jen občas jsem propadal paranoidním spekulacím o komplikovaném spiknutí, do něhož zapadám jako kolečko v jejich hodinářských rukou.

Přesvědčoval jsem sám sebe, že jim jsem také nějak prospěšný, a to mi stačilo ke spokojenosti.

Chodil jsem s nimi na všechny akce a pokaždé jsem musel obdivovat jejich schopnosti.

Když se sestrám dala plíseň do kopyt (údajně ji chytily ve sprchách před jídelnou), doprovodil jsem je do špitálu a poskytl jim

citovou podporu, zatímco se jim robolékař vrtal v kopytech a píchal jim antibiotika.

A samozřejmě jsem se Judy i Jezzie snažil sexuálně oblažit. Ony mi rozhodně stačily. Z toho všeho, co uměly, mi šla hlava kolem. Dříve jsem měl zkušenosti jen s tupohlavými otrokyněmi, které se nezmohly na sebemenší iniciativu.

Se sestřičkami takové potíže nebyly.

Občas byly naopak až příliš iniciativní.

„Posuň se...“

„...sem...“

„...a nech nás...“

„...my to zařídíme...“

„...jen polož ruce...“

„...sem...“

„...a sem.“

„Ó!“

„Ú!“

„Ách!“

A když přidaly ranní dovádění na plovárně, všechny starosti odnesla voda.

Dokud sestry jednou nepřišly s tím, že něco, co chtěly, dostala konkurence.

Když s tím začaly, právě jsme se procházeli po městě.

„Samozřejmě je ti jasný...“

„...že v tomhle fochu nejsme samy.“

Převracel jsem to v hlavě tak dlouho, až jsem se přesvědčil, že mě tu už někdy muselo napadnout.

„Jasně, to dá rozum,“ přitakal jsem.

„A my se nedávno doslechly...“

„...že jeden stejně dobrej...“

„...jistej Lasička...“

„...to jméno mu přesně sedí na vizáž...“

„...i na charakter...“

„...vydoloval pěkně šťavnatou informaci...“

„...která zapadá do naší skládačky...“

„...a tak ji chceme.“

„Ani s ní...“

„...tu skládačku stejně nedokončíme...“

„...ale dostaneme se o krok dál.“

„Jenže je v tom háček.“

„Potřebujeme...“

„...abys nám pomohl...“

„...a to hned.“

„Já? Já vám pomáhat? Jak? Nemám na to. Je to velká věc. Má větší cenu než, řekněme, informace o Doradu?“

„Tolikrát větší...“

„...že bys tomu nevěřil.“

Hvízdl jsem. „O co jde?“

„O částečný relativistický souřadnice...“

„...kusu struny.“

Čekal jsem na pointu. Když jsem se nedočkal, ozval jsem se: „Struny?“

„V jakém století...“

„...žiješ?“

„Hele, slyšel jsi...“

„...o monopólech?“

„Jo, Babylon z nich bere energii. Kousíčky prvotního vesmíru, co zbyly po Velkém třesku.“

„Výborně. Takže pochopíš...“

„...když ti řekneme...“

„...že ta kosmická struna...“

„...je velkej neporušenej kus...“

„...stejný prahmoty.“

„Pořádná roura časoprostorem...“

„...všech šest planckovských dimenzí normálně schovaných v každý částici...“

„...je tam pěkně rozbalených...“

„...do nekonečný smyčky...“

„...je to topologická porucha vesmíru...“

„...kde převažuje...“

„...základní symetrie monobloku.“

„A lidi by třeba vraždili...“

„...aby tu potvoru našli...“

„...i když jen Jehova ví...“

„...co by s ní dělali...“

„...protože na rozdíl od monopólu...“

„...s ní nepůjde hnout...“

„...ale když ji tolik chtějí...“

„...tak bysme ji rády...“

„...prodaly nejvyšší nabídce.“

„A proč informaci nezískáte tak, jak ji získal Lasička?“ zeptal jsem se.

Dál mluvila jen jedna sestra, jako by je dlouhé vysvětlování ve dvou už unavovalo a já jedné dřív uvěřím.

„Složky jeho syntetické informace se už rozptýlily, opustily Babylon. A my je nemáme čas hledat jinde, protože Lasička chce odjet dneska. Když tě to tak zajímá, chtěl vydělat na jedné méně zajímavé vlastnosti struny: na gravitaci. Obvyklý kousek kosmické struny váží asi deset na patnáctou krát víc než Slunce. Taková koncentrace hmoty funguje jako gravitační čočka a po celý dýlce zdvojnásobuje obraz hvězd a galaxií za sebou. Lasička dal prostě dohromady fůru takových snímků a určil přibližný umístění struny.“

„Proč odjíždí?“ zeptal jsem se.

„Našel kupce mimo Babylon a informaci mu veze osobně.“

„Proč ho prostě nečapnete a nevyrazíte z něj údaje jako normálně?“

„Kristepane...“

„...věřila bys tomu...“

„...čas běží...“

„...a on si hraje na televizní kvíz!“

„Tak hele, je to takhle: Lasička souřadnice nezná. Proti podobnému útoku se pojistil; nahrál je do Babylona - ten si je nesmí bez jeho svolení ani prohlídnout - a pak si je nechal vymazat z mozku. Ještě včera by nám bylo přepadení prd platný. Ale teď se rozhodl odjet a i ty víš, co to znamená.“

„Fakt?“

„Kdykoli občan opouští Soustolení, většinou při cestě na jiný svět naší federace, vybere ze svý starý UOI všechny soukromý údaje a

vezme si je s sebou jako hrudku paraneuronů v homeostatický skříňce. Když dorazí, hrudka se spojí s novou UOI a zase je z ní možný čerpat. Lasička si teď nese svoje vzpomínky ve skříňce na kosmoport.“

Ta záplava faktů mě úplně zahltila. „A já mám dělat co?“

„Lasička je ostrej a my budeme mít co dělat, abysme ho zvládly. Ty zatím čapneš jeho skříňku a zmizíš.“

Rozvážil jsem to. Jak bych je mohl odmítnout?

„Dobrá.“

„Výborně...“

„...protože támhle...“

„...ho máme.“

Uviděl jsem hubeného prcka s čírem naježené srsti od čela až po kostrč. Šel rychle, něco svíral v náruči a jako fretka přeskakoval pohledem ze strany na stranu.

„Obklíčíme ho. Ty se drž stranou, dokud po něm neskočíme.“

Sestry Lasičku s klapotem doběhly. Pár metrů za ním se začaly hádat.

„Ty kladrubská hajtro!“

„Herko lipicánská!“

„Kdybys nevypadala...“

„...jako já...“

„...řekla bych ti...“

„...jaká jsi hnusná!“

Lasička se zastavil. Otevřel ústa a já uviděl ostré špičaté zoubky.

„Bacha, ségry. Kliďte se mi z cesty.“

„Nevnucuj se...“

„...nikdo ti o to nestojí.“

„Tohle je osobní.“

„Jo!“

Sestry stály Lasičkovi v cestě. Nevěděl, co s nimi má počít. Pustily se do hrané rvačky; pěsti se jen míhaly. Zvědavci raději zmizeli.

Lasička je chtěl obejít.

Jedna sestra vysoko vykopla proti čelisti druhé.

V půli pohybu se otočila a trefila Lasičku do břicha.

Prcek skočil útočící sestře po krku jako skutečná kolčava, stříbrnou vejčitou skříňku pořád v náruči. Sestra útok vykryla na poslední chvíli, ale Lasička se jí stejně zakousl jen do ruky a ne do krkavice.

Do rvačky se zapojila druhá sestra. Aniž by pustil první, dal se Lasička do druhé dlouhými drápky na tlapce. Celá taškařice trvala jen pár vteřin a já se nestačil zorientovat: Když jsem ale uviděl, jak Lasička natahuje ruku, uvědomil jsem si, že vajíčko už drží jen v jedné.

V předklonu jsem skočil do klubka, vytrhl Lasičkovi schránku...

...a vzal nohy na ramena.

Za půl hodiny jsem byl v neznámé části města.

Nikdo mě nepronásledoval.

Když jsem popadl dech, zorientoval jsem se podle předvídatelných obrazců na nebi a vyrazil jsem domů.

Jezzie a Judy už na mě čekaly. Hned se na mě sesypaly.

„Parchant jeden...“

„...chlupatá.“

„Ale až se probudí...“

„:..nebude si ani pamatovat...“

„...kdo ho obral.“

„Ještě mě bolí ruka...“

„...a tvář...“

„...ale nová kůže...“

„...se snad nepotrhá...“

„...když to spolu oslavíme!“

S tím mě povalily zády na kanape, vajíčko mi vypadlo na měkký koberec a sestry si mě pěkně podaly.

Lepší lék na zničené nervy si nedovedu představit.

Když jsme usínali v hnízdečku, sestry z polospánku fantazírovaly:

„Mít tak...“

„...ještě pár svědků...“

„...dovedly bysme...“

„...tu pitomou strunu přesně lokalizovat.“

„Něco mi říká, že ten dílek máme na dosah ruky.“

„Mně taky. To je ta naše spolehlivá...“

„...ale nedokonalá...“

„...infočarodějnická intuice.“
Protřel jsem si oči. „Co s tím můžeme dělat?“
„Zbývá jediná možnost,“ řekla Judy.
„Zajít za kněžkou...“
„...Babylona...“
„...i když nám na účtě zůstane...“
„...nula velká jako červený obr.“
„Tak jo,“ zabručel jsem a usnul dřív, než jsem se stačil podivit: Kněžka?

12. Chrám Bel

Osm věží stálo jedna na druhé přesně uprostřed města, obtáčela je spirálová rampa. Právě tam kněžka bydlela. Cestou nahoru jsem si nechal vysvětlit, o co kráčí.

„Kněžka,“ řekla Judy, „je dobrovolná přípojka Babylona. Má původní mozek, ale souhlasila, že se promění v nejrychlejší přístupový bod naší UOI. Všechny smysly má ve velký míře upravený a navíc dostala další. Proto je taky nahá, aby jí fungovaly rybí čáry na vnímání změn tlaku a hadí důlky s infračidly. Když jí popíšeme naši situaci, ona ji porovná se vším, co Babylon ví, přičemž zachytí podprahový vjemy, o kterých nemáme ani šajn. A pak nám dá radu nebo věštbu.“

„Je to těžká práce,“ dodala Jezzie, „a nikdo to nevydrží dělat dlouho. Povídá se, že tě to změní napořád. Až budeme na tohle křepčení moc starý, přihlásíme se. Tak za sto let.“

Přikývl jsem, jako bych jim rozuměl.

Konečně jsme došli do posledního patra dortové věže. Vstoupili jsme jediným hranatým portálem.

Čekal jsem temný sál provoněný kadidlem, ale v místnosti bylo světla jako na operačním sále. Na organiformní pohovce seděla kněžka. Měla oholenou hlavu, oči mléčně bílé. Hned jsem se v nich začal topit, v té hlubině, kde pod povrchem měsíce dlí Babylon.

Nikoho a nic krásnějšího jsem ve městě neviděl. Ani jsem o ní nedokázal přemýšlet jako o člověku.

Sestry se daly do vyprávění a ani ony nebyly tak sebevědomé jako obvykle.

Když domluvily, čekali jsme.

Trvalo celou věčnost na třetí, než kněžka promluvila.

Řekla dvě slova.

„Rudý drak."

Ještě mi nedošlo, co tím myslí, když mě sestry srazily na zem.

Chytily mě za krk a utrhly velvyslancovu pečeť z řetízku.

„No jistě!"

„My husy hloupý!"

„Měly jsme to celou dobu před nosem!"

Vstal jsem a promnul si bolavý krk. „Nechcete snad říct..."

„To víš, že jo! Rezervace taky hledá tětivu."

„A ten tvůj diplomat nesl důkazy tvýmu tatíkovi."

„Ale teď jsou naše..."

„...díky božskýmu Sandymu."

„A jestli jsou to snímky z jiných úhlů..."

„...než zatím máme, což je skoro jistý..."

„...tak máme souřadnice tětivy..."

„...a můžeme je prodat Babylonu..."

„...za cenu celý planety!"

Kněžka při naší scénce jen mlčky seděla, nevšímavá k nízkým lidským citům. Odešli jsme a zamířili domů.

Cestou jsem si nechal ve špitále prohlédnout krk.

„Uvidíme se doma, Sandy..."

„...a oslavíme to."

„Tentokrát tě čeká..."

„...prémie."

V té chvíli mi nedošlo, co mají na mysli.

Doma jsem už ve dveřích uslyšel ze salonku tlumené zvuky.

Prošel jsem předsíň slabě osvětlenou biopanely. Na prahu jsem zůstal stát jako solný sloup.

Napřed jsem výjev nemohl rozluštit. Vzpomněl jsem si na svoji dosud jedinou hroznou návštěvu jídelny. Tohle bylo stejné, i když jiné.

Šupinaté údy dělily růžové plochy lidské kůže. Kopyta bušila do plazích kýt. Stehna divné tváře nelidské jazyky nohy s plovacími blanami napjaté záda prohnutá slastí mokré dutiny ztvrdlé délky chrochty výsky zdechy zubatí vetřelci všichni tam, kde jsem ne ne ne...

„Ne!“ zařval jsem.

A dal se na útěk.

To je můj osud.

Probral jsem se až u komory ke kosmoportu. Pořád bez sebe jsem začal hledat mechanický skafandr, abych se co nejrychleji nejbližší lodí dostal do té nejvzdálenější galaxie.

Jenže jsem nacházel jen vaťáky.

A ty jsem nemohl použít.

Sesul jsem se na chodník, záda opřená o dóm, a složil jsem hlavu do dlaní. Jezábel a Judita, ty čarodějnice, ty nevěstky babylonské, mi snad vrazily špičatý kolík do hlavy.

Snažil jsem se ho nevnímat.

Kam se teď dám? Vrátím se do Rezervace? Na ten život jsem se vůbec nehodil. Skočím na jiný soustolený svět? Tam bych musel řešit stejná dilemata jako na Babyloně. Zbývá neutrální svět. Zalezu někam na konec vesmíru, kde si nebudu muset vybírat ze dvou ideologií, které dnes soupeří o člověčí duši.

Ale věděl jsem, že ani to není k ničemu. Protože, sakra, kamkoli se dneska vrtnete, všechno je na dosah ruky.

Tak jsem se raději rozbrečel.

Za chvíli jsem si všiml, že nade mnou někdo stojí.

Otevřel jsem napuchlé oči.

Neviděl jsem kopyta.

Tak jsem zvedl hlavu.

Na chodníku stál nenápadný muž. Tvář měl prázdnou a nevýraznou, jako planeta bez počasí.

Mrtvák...

Navíc to byl stejný muž, který mne kdysi zarazil v hale otcovského sídla a poslal mě pro velvyslancovu pečeť.

„Babylone,“ zašeptal jsem.

„Ano,“ přitakal bezmozek. „Jsem to já. Hele, co to tady vyvádíš?“

Tuhle otázku jsem nečekal. „Co to... já vám nerozumím.“

„Proč utíkáš, na to se ptám. Kdy se konečně postavíš skutečnosti? Jestli se ti nelíbí, co ti sestřičky provedly, tak jim to řekni. Jsou, jaké jsou, a ty taky. Když utečeš, nic na tom nezměníš. Ale ztratíš, co jsi získal.“

„A to jako co?“ ušklíbl jsem se. „Sebeklam domácího zvířete?“

„Sám víš, že to není pravda. Podívej, co se zrovna stalo. Kromě toho, žes vlastnil hlavní klíč ke všemu - a navíc ne náhodou -, okradl jsi Lasičku. A docela šikovně. Osobně si myslím, že tě v tomhle oboru čeká velká budoucnost. Proč se nevrátíš a nevyříkáš si to s nimi?“

„Co vám na tom záleží?“

„Informace jsou moje krev. A lidé jako sestry ji rozmnožují. Snažím se jim vycházet vstříc. Ty jsi jim dělal dobře. A ony tobě.“

„Já... Když já nevím.“

Babylon pokrčil rameny. „Když utečeš, nedozvíš se to.“

Vstal jsem. Babylon na mě chvíli beze slova civěl a pak řekl: „Nemusíš se rozhodnout hned. Napřed tě chci vzít na poslední výlet. Stejně by ses mu nevyhnul.“

Zhruba jsem tušil, o čem mluví.

13. První kapitola

Babylon musel diplomata naklonovat, aby mohl použít jeho pečeť. Ze skulinky v drakovi vydoloval pár kožních buněk. Když nevědomý rychlený klon narostl do plné výšky (hrůza pohlédnout do tváře člověku, kterého jsem zabil), pečeť, kódovaná na jedinečnou bioauru majitele, vydala svá tajemství.

Než jsem se vzpamatoval, ocitl jsem se s Esem - tak se jmenoval Babylonův mrtvák - a oběma sestrami ve speciální lodi. (Z dómu mě museli vynést zabaleného ve vaťáku.) Za chvíli jsme se přenesli přes půl galaxie k smyčce struny.

„Tady,“ vysvětloval Eso monotónním hlasem, „v riemannovském vesmíru, je čtvrtý rozměr, jak známo, čas, a my jím můžeme cestovat jen v jednom směru. V blízkosti struny a dalších šesti rozměrů bychom měli být podle nejnovějších teorií schopni pohybu v jakémkoli časovém směru.

Tyto teorie máme dokázat.“

Sestry se schoulily v koutě kajuty, bez Pichu úplně ztracené. Já seděl naproti. Po shledání jsme se hrozně pohádali a od té doby jsme spolu nemluvili.

„To je hloupost,“ prohlásil jsem, i když jsem věděl, že není.

„Co ty o tom víš, vykopávko z Rezervace?“ ucedila Judy.

„Jo, ty sexuální zkamenělino!“ přisadila si Jezzie.

To mě naštvalo. „Abyste věděly, mrchy, tak náhodou vím, kam letíme.“

To je uzemnilo.

Poprvé se mi to povedlo.

Třeba jsem se konečně něco naučil.

Eso přešel k pultu a něco udělal.

Vlétli jsme do šesti rozměrů obvykle schovaných v každém elektronu. Celou věčnost nám nepřirozený let útočil na všechny smysly. Pak vesmír na monitorech vypadal do všech stran stejně. Potom Eso provedl běžný heisenbergovský přechod. A pak...

Proč bych dlouze vysvětlovat, co je zjevné? Přistáli jsme na mojí domovské planetě. V kapucích a otravných botách sestry cestou přes město vypadaly jako nepředělaní lidé. Moje bosé nohy v létě nikoho nepřekvapily. Provedl jsem je ostrahou otcova domu.

Na zahradě Jezzie prohlásila: „Ty boty tlačí, sundám si je.“ Judy se zula hned po ní.

Za chvíli jsme se sestřičkami stáli za tapisérií a koukali škvírkou ven.

Viděl jsem své mladší já málem vrazit do Esa. Sestry se hihňaly. Musím uznat, že jsem vypadal nemotorný, hloupý a vyděšený. Těžko uvěřit, že jsem to byl já. Musel jsem si připomínat, že jsem tehdy - vlastně teď - nebyl tak hloupý, jak jsem vypadal.

Nebo byl?

Když Eso poslal moje mladší já pro diplomatovu pečeť, vylezli jsme ze skrýše, sestry se zase obuly a pak jsme se vrátili do lodi.

Aspoň myslím, ale nevzpomínám si. Dalších pár hodin se mi vykouřilo z hlavy, byl jsem příliš popletený a ponořený sám do sebe.

Probral jsem se teprve mezi známými hvězdami kousek od domova.

Kdyby se člověk bez citu dokázal rozplývat blahem, Eso by se rozplýval. „Boj s rezervací se dostává na úplně jinou úroveň. Musíme ten časostroj pořádně využít, než nás doženou.“ Zamyslel se.

Sestry po mně už nějakou dobu pokukovaly ze svého kouta. Konečně jedna promluvila:

„Čekají nás zajímavý časy, Sandy.“

„Vždycky se nám hodí chytrá hlava a šikovný ruce.“

„Nebyla by blbost rozpouštět dobrou partu kvůli jednomu šlápnutí vedle?“

„Co ty na to?“

Počkal jsem si.

„Doma se mě zeptejte přes Pich.“

přeložil Robert Tschorn